

Nezapomínejme na své hrdiny

HOSP. NOVINY 20. 03. 2000

Kdo si dnes ještě vzpomene na všechny hrůzy Protektorátu? Na 144 popravených generálů, na 17. listopad 1939, kdy bylo do koncentračního tábora Sachsenhausen posláno 1264 studentů (a devět bez soudu zastřeleno). Kdo si vzpomene, že po atentátu na Heydricha bylo zavražděno přes pět tisíc lidí? Kdo ví o Slovenském národním povstání nebo Pražském povstání? Lidé snad něco vědí o Lidicích a Ležákách, ale už ne o kobyliské střelnici nebo fankrácké sekýrárně, o Lubech u Klatov a dalších místech, kde se odehrály strašné tragédie.

Až na malé výjimky byl odboj českého národa proti fašismu centrálně organizován skupinami, jako byly Petiční výbor Věrní zůstaneme, Zpravodajská brigáda, Rada tří a další. Zapomenout nesmíme ani na občany, kteří padli na bojištích II. světové války. Jsem znechucen, když někteří veřejní činitelé prohlásí, že není co oslavovat, neboť celý národ kolaboval s Němci.

Je mi líto statisícových obětí v rodinách, které byly postiženy v důsledku odporu proti nacismu, je mi líto, že zůstávají zapomenuty veliké hrdinské činy i následné tragédie. A je mi dvakrát líto, že se jména těchto lidí neobjevují ani nyní v čítankách. Viním komunistickou stranu a její totalitní systém, že nestyděně deformovaly odkaz odboje a naopak vyzdvihly mnohé události, kte-

ré byly takřka bezvýznamné proti těm skutečně důležitým. Je tragédií národa, že současná mladá generace nezná historii vlastní země.

Jaký tedy byl odkaz odboje? Všichni, kdo už v roce 1938 organizovali odpor, odcházeli do Polska, Slovenska, Jugoslávie, SSSR nebo na

JAK TO VIDÍ

Jakub Čermín

Západ, šli s úmyslem bojovat za svobodu státu Čechů a Slováků, za jeho demokratické instituce a za humanitní ideály a sociální spravedlnost T. G. Masaryka. To je nesporné. Jestliže se později v důsledku komunistické totality někteří účastníci odboje přihlásili k marxistické ideologii, nemůže to na této skutečnosti nic změnit.

Mrzí mě, že opět vidím snahy rozlišovat, kdo byl větší hrdina - zda letec ze Západu nebo Východu, zda bojovník ze Západu nebo Východu, zda ta či ona skupina. Mrzí mne také, že se vyvíjejí snahy zatlačit do pozadí ty osoby, které samy bez příkazu zdvihly zbraň, anebo jinak projevíli od-

por proti nacismu. To vše je zaviněno rozháraností naší doby, kdy veřejné sdělovací prostředky místo hledání pravdy raději sáhnou a nabubřejí případy, které spíše škodí než prospívají.

V poslední době se také stále častěji vynořují jedinci, kteří popírají počty obětí války a holocaustu. Ať se jdou podívat na nádrazí, soudní budovy, okresní úřady, ať jdou do škol, rozhlasu, a přečtou si na pamětních deskách jména statečných lidí, kteří svobodu národa povýšili nad zájem svůj a své rodiny, protože chtěli, aby příští generace mohly žít svobodně. Pocházeli ze všech vrstev národa, byli to dělníci, studenti, vojáci, Sokolové. Orlové i členové dalších mládežnických organizací. Byli to šlechtici, filozofové, státníci a vůbec představitelé inteligence. Nikdo si nemůže dělat nárok na to, že tam byl ten či onen, který patřil k nějaké politické straně. Tehdy se na to vůbec nebral zřetel.

Máme tedy odboj zahraniční, politické vězně, oběti holocaustu i Pražské povstání. Největší skupinou však byl domácí odboj, který nesl největší tíhu odporu. Proto prezident Beneš, když se vrátil do vlasti, řekl: »Bez domácího odboje bychom neměli republiku.« Věděl, o čem mluví.

Autor je předseda Českého svazu bojovníků za svobodu

80,8% národa získalo vládu přesvědčením